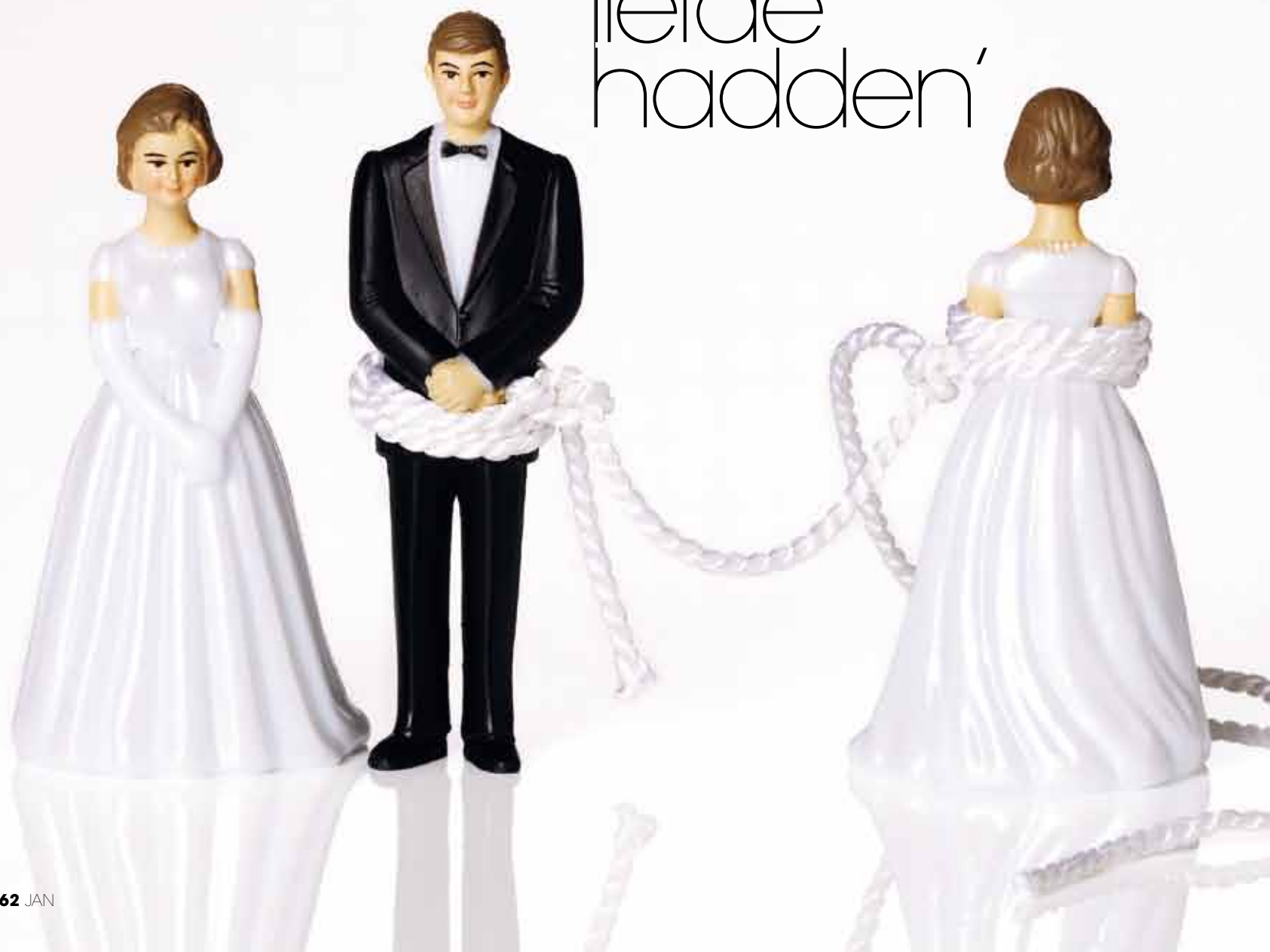

Twaalf jaar geleden scheidde Puck (43) van Bart (41). Hij bleek al acht maanden een verhouding te hebben. Maar inmiddels heeft ze weer een relatie met hem. In het geheim – want hij heeft een nieuw gezin.

'Als hij nu overlijdt, weet niemand dat we nog steeds een grote liefde hadden'

zie het eigenlijk zo: je hebt de liefde van je leven, de relatie van je leven en de man van je leven. Als je geluk hebt, valt dat allemaal samen. Maar dat is niet altijd het geval. Bart is zeker de liefde van mijn leven. Maar hij is niet de man van mijn leven – en ook niet de relatie. Daarvoor is hij te onbetrouwbaar. Uiteindelijk is hij natuurlijk toch een vreemdganger. Ik kan soms naar hem kijken en denken: wat is er in godsnaam zo interessant aan jou, dat ik dit allemaal zo doe? Je staat nergens voor, je kiest niet. Maar aan de andere kant: hij is gewoon mijn Bart. Lief, vertrouwd en op een bepaalde manier geborgen. Het is waarschijnlijk een klassiek geval van niet met, maar ook niet zonder elkaar kunnen.

Ik leerde Bart vijftien jaar geleden kennen. Hij werkte, net als ik, als advocaat. Het was geen liefde op het eerste gezicht. Op een avond kwamen we elkaar tegen in de kroeg; er hing een bepaalde spanning, we zaten elkaar een beetje uit te dagen. Die avond zei hij: "Ik ga morgen abseilen in de Ardennen." "Wat jammer dat je dat nu pas zegt, anders was ik met je meegegaan," antwoordde ik. De volgende dag stond hij om half zeven voor de deur: "Je zou toch meegegaan?" We zijn gaan abseilen en die avond zijn we dronken in bed beland. Vanaf die tijd scharrelden we wat. Op een dag stuurde hij me een bos rozen met een kaartje: 'Pak je paspoort en je tandenborstel, ik zie je vanavond om zeven uur op het station.' Hij had een weekendje Brugge geregeld! Vanaf die dag viel ik als een blok voor hem.

Onze relatie was voornamelijk leuk. We waren eind

twintig, verdienden alle twee heel goed in de advocatuur en toch was aan het einde van de maand altijd het geld op. Dan moesten we naar Dirk van den Broek voor de aanbiedingen. We hielden van groots en meeslepend leven, hadden goede sex – met veel passie. Toen we een half jaar samen waren, wilden we een tijd naar het buitenland. Bart kreeg een aanbod om in New York te komen werken en binnen een maand was het geregeld. In eerste instantie had ik zelf geen baan maar uiteindelijk kon ik ook aan de slag bij een leuk kantoor. Het was een geweldige tijd. Onze carrières floreerden en we hadden aan de lopende band feestjes. In New York zijn we getrouwd en daar werd onze eerste zoon geboren. We hadden van tevoren afgesproken dat we na twee jaar terug zouden gaan naar Nederland. Toen ik eenmaal een baby had, wilde ik dat ook graag, ik miste mijn broer en moeder. Maar Bart was zo verliefd op New York. Eigenlijk had hij wel langer willen blijven. Een echt gesprek hebben we daarover alleen nooit gevoerd. Dat was typerend voor onze relatie. Als we meningsverschillen hadden, gingen we die liever uit de weg. Praten was niet onze sterkste kant.

Nachten doorzakken

Ons leven in Nederland viel tegen. Je zou denken dat we het na New York overal wel konden redden, maar dat was dus niet zo. We kwamen terecht in een buitenwijk in de Randstad. Bart kon er slechter tegen dan ik. Hij ging veel uit, was nog steeds op zoek naar het spannende leven. Hij wilde ook dat ik meeding, maar ik had een peuter om voor te zorgen. Bovendien was ik opnieuw zwanger. Feestjes? Ik moest er niet aan denken. Hij begon mij saai te vinden, ik hem onverantwoordelijk. We kwamen in een vicieuze cirkel terecht. Bart kwam steeds later thuis en toen onze tweede zoon werd geboren, had hij nauwelijks oog voor de baby. Laat staan voor mij. Toen hij na een nacht doorzakken weer eens om zes uur 's ochtends thuiskwam, was ik woedend. Ik heb hem eruit gezet.

Eigenlijk verwachtte ik dat we daarna eens een goed gesprek zouden voeren. Maar toen hij langskwam zei hij alleen maar: "Ik wil scheiden." Het bleek dat hij al een tijd een affaire had. Ik explodeerde. Verraden voelde ik me, vreselijk bedrogen. Ik had wel eens eerder gevraagd of er misschien een ander was, maar dat had hij altijd ontkend. Uiteindelijk bleek dat hij al acht maanden een verhouding had. Ik kon het niet bevatten dat hij ons zo in de steek liet. Nachtenlang sliep ik maar een paar uur. Na een paar weken was ik doodop – maar slapen kon ik nog steeds niet. De huisarts schreef me een slaapkuur voor. Ik ben naar mijn moeder gegaan en heb daar een week alleen maar geslapen. Iedere avond nam ik een pil en viel ik huilend in slaap. ►

Na die week ben ik teruggegaan naar ons huis. Mijn huis, was het vanaf die tijd. Dat voelde zo eenzaam. Het bed, waar ik opeens alleen in lag. De kinderen, die ik iedere dag alleen moest verzorgen. Als iemand mij verdriet doet, word ik altijd kwaad. Ik was dan ook woest op Bart, dat hij me dit had aangedaan. Als we elkaar spraken, ontplofte ik. Regelmatig gooide ik iets naar zijn hoofd. Op een dag stond ik met een kop hete thee in mijn handen. Ik wilde die eigenlijk naar hem toe gooien, maar begreep ook wel dat dat te ver ging. Uiteindelijk slingerde ik die kop door de kamer. Ik belde hem ook regelmatig: “Lul, klootzak, hoe kan je ons zo laten stikken?” Voor de kinderen deed ik mijn best. Ik kende zo’n gescheiden stel: de man mocht van de vrouw nooit binnenkomen als hij de kinderen op kwam halen. Dat vond ik altijd zo treurig. Dus als de kinderen erbij waren, slikte ik mijn woede in. En na een jaar was ik ook echt minder kwaad. Ik zag inmiddels ook wel dat ik natuurlijk ook een rol in de huwelijks crisis heb gehad.

Naarmate mijn boosheid zakte, kwam er meer ruimte voor het echte verdriet. Overdag had ik nauwelijks tijd om na te denken. Maar als ik ‘s avonds alleen op de bank zat, en iets op televisie zag waar we vroeger samen om hadden moeten lachen, schoot de pijn soms letterlijk door mijn lijf. Ik voelde het in mijn buik, mijn hoofd – en zelfs mijn benen. Als ik ‘s nachts wakker werd en naast me die lege plek voelde, kon ik alleen maar huilen. Dan miste ik mijn geliefde, mijn maatje, mijn man.

Vreemde spanning

Op een dag, ongeveer een jaar nadat we uit elkaar gingen, waren Bart en ik samen ons oude huis aan het leegruimen. De week ervoor hadden we de spullen verdeeld. Nu moest de laatste troep weg. Ook het bed – waar we ooit samen doorheen waren gezakt. Het was een snikhete dag en wij waren daar maar aan het puinruimen. Het voelde zo verdrietig: ‘het is definitief voorbij’. Er kwam een raar soort spanning naar boven. Opeens stonden we te zoenen. Dat duurde een paar minuten, toen ben ik weggelopen. Ik was er totaal van in de war. Waarom deed ik dat nou, waarom gebeurde dat? Ik had er geen antwoord op. Ik stopte het weg, wou er niet over nadenken. Het moest over zijn.

Bart was inmiddels bij zijn vriendin ingetrokken. Ik had een huis gevonden waar ik me lekker in voelde. Daar wilde ik opnieuw beginnen. De buurt was prettig, met veel leuke mensen. Ik ging weer aan het werk en de kinderen gingen met plezier naar de crèche. Langzaam vond ik mezelf weer terug. Tussen Bart en

mij werd het ook rustiger. We hadden niet meer zoveel ruzie. Op een dag, ongeveer een jaar na die zoenpartij, zaten we samen aan tafel in mijn nieuwe huis. We moesten de administratieve kant van de scheiding nog regelen. Maar het was nogal ingewikkeld, met veel papierwerk. We snapten er niets van en besloten dat iemand anders dat maar voor ons moest uitzoeken. Toen we een fles wijn opentrokken, vertelde ik hem dat ik ooit een brief aan hem had geschreven, maar die nooit had verstuurd. Hij wilde hem lezen.

‘IK VOEL ME
TEGENOVER
CAROLE NIET
SCHULDIG: ZIJ
HEEFT MIJ
NATUURLIJK
HETZELFDE
GEFLIKT’

In de brief stond dat ik ondanks alle pijn en ellende toch ook van hem had geleerd – en van hem had gehouden. Het was een mooie, liefdevolle brief. En Bart, die tot die tijd alleen verwijten van mij had gehoord, moest er om huilen. Ik omarmde hem en voor ik het wist waren we weer aan het zoenen. Toen zijn we voor het eerst weer echt met elkaar naar bed geweest. Ik schrok wel van de heftige emoties. Er is altijd een grote sexuele aantrekkingskracht tussen ons geweest en blijktbaar was dat nog niet over. Ik denk dat Bart er ook van schok. Hij belde me daarna: “Wat betekent dat nou voor ons?”

Omdat ik de liefde die ik voelde opkomen, niet opnieuw wilde toelaten, reageerde ik afwerend. Het mocht niet, het kon niet. Ik wilde niet dat hij me opnieuw pijn zou doen, hij bleef toch een vreemdganger. Misschien had hij mij in die tijd wel echt teruggewild. Dat had in principe ook wel gekund: Bart had dan wel een nieuwe vriendin, maar nog geen kinderen met haar. Ik was in de war van al die gevoelens en ben in therapie gegaan. Ook mijn therapeute raadde mij aan het contact met hem zoveel mogelijk te mijden. Dus ik hield afstand en probeerde onze vrijpartij maar te zien als een leuke spontane actie. Een goede relatie zou er voor ons toch niet inzitten. Het was voorbij.

Allebei gelukkiger

Ik ben me meer op andere zaken gaan richten. En ja – op andere mannen ook. Af en toe had ik een leuke vriend. Voor een tijdje, of voor een *one night stand*. Ik was happy met de kinderen, mijn nieuwe huis, de leuke buurt, met mijn vriendinnen en af en toe een avondje uitgaan. En ik was steeds minder met Bart bezig, we waren gewoon goede vrienden. Hij was zelf trouwens ook gelukkiger geworden. Hij kreeg een internationale, leidinggevende baan waar hij heel blij mee was. Dat appelleerde toch meer aan het gevoel van groots en meeslepend leven, denk ik.

Sommige dingen gebeuren toch een beetje buiten je om. We zaten opeens allebei zo goed in ons vel en daarmee kwam de chemie onverbiddelijk terug. We waren samen op een schoolfeest, en een andere moeder zei tegen mij: “Hij vindt jou nog steeds heel ►

leuk, hoor.” Het straalde er blijkbaar vanaf. Dat was ook wel een gevaarlijke locatie: met veel drank. Ik keek naar hem en opeens voelde ik de verliefdheid weer vanuit mijn buik omhoog borrelen. Mijn hele lijf tintelde. Het was of ik opeens weer écht de man zag op wie ik vroeger zo verliefd was geworden. En daarmee kwamen de gevoelens die ik jarenlang zorgvuldig had weggestopt weer naar boven. Het kwam ook door de manier waarop hij naar mij keek. Zoals vroeger eigenlijk, maar dan nog intenser. Eigenlijk stonden we toen op het schoolplein al bijna te zoenen, bij wijze van spreken. Dat deden we natuurlijk niet echt waar de kinderen bij waren. Die avond zijn we met elkaar naar bed gegaan. Dat was fantastisch. Het was zo fijn om zijn lijf weer te voelen, zo vreselijk vertrouwd. Toen hij wegging, hebben we in de hal nog als verliefde pubers staan zoenen. Hij wilde weggaan, maar kwam iedere keer weer terug, om dan weer minutenlang te zoenen. Toen hij uiteindelijk vertrok, sms'te hij me na vijf minuten: “Hier heb ik jaren op gewacht.” Hij bleef maar sms'jes sturen.

Sinds die tijd hebben we echt een verhouding. We sms'en en mailen veel. In onze mails bespreken we van alles: praktische zaken over de kinderen, maar ook onze liefde voor elkaar, ons verlangen naar de ander. De mailwisseling is als het ware ons voorspel – heel spannend. Als hij in de buurt is, komt hij langs. Soms als de kinderen op bed liggen, maar meestal op vrijdagmiddag, als ik vrij ben. Bart is sowieso veel weg voor zijn werk, dus het valt ook niet echt op, bij hem thuis.

Als Bart en ik nu bij elkaar zijn, is het alleen maar leuk. Over ons werkelijke leven hebben we het niet zoveel. Hij vraagt niet of er nog andere mannen zijn en we hebben het niet over zijn relatie. Die vrijdagmiddagen zitten we samen op een eilandje. Ik denk wel eens als hij naast mij ligt: zo makkelijk is het dus, vreemdgaan. Soms ligt die vraag ook op mijn lippen: was het toen je met mij was ook zo makkelijk om vreemd te gaan? Maar ik vraag het nooit – ik wil het eigenlijk niet weten. Het is wel bizar natuurlijk dat ik me nu medeschuldig maak aan dat wat ik vroeger zelf zo veroordeelde. Maar toch voel ik me tegenover Carole niet echt schuldig. Als ik hem was tegengekomen als getrouwde man, dan was het wat anders geweest. Maar zij heeft mij natuurlijk hetzelfde geflikt.

Ik heb het nog wel eens uitgemaakt. Op een gegeven moment was Bart heel druk met zijn werk en zijn gezin. Ik zag hem bijna niet meer en miste hem vreselijk. Het ingewikkelde is dat ik hem natuurlijk wel twee keer in de maand zie als hij de kinderen komt halen. Dan heb ik het er moeilijk mee. Je kunt honderd keer

tegen jezelf zeggen dat het beter is zo, het voelt totaal anders. Het is drie maanden uit geweest, maar na een oudergesprek op school liep hij nog even met me mee naar huis. Hij raakte mijn schouder aan, en de vlam sloeg meteen weer in de pan. Ja, 't jeukt tussen ons. En jeuk is erger dan pijn. Ik zie het als roken; je weet dat het niet goed voor je is, maar het is verdomd ingewikkeld om mee te stoppen. Het is moeilijk om los te komen van iemand met wie je zoveel te maken hebt en voor wie je een diepe liefde voelt.

Lieve sms'jes

Bart en ik zitten in elkaars systeem. Er is niemand die mij zo goed kent. Hij weet waar ik om moet lachen, waar ik van kan genieten. Hij is ook heel lief. Als ik hem sms dat ik hoofdpijn heb, dan sms't hij terug: “Hou tegen je voorhoofd – er komt een kusje aan.” Hoe lullig het ook is, liefde zit toch in de kleine dingen. Als hij langskomt drinken we een wijntje en praten veel met elkaar. Dan vrijen we, en ook na de sex praten we uitgebreid. Het ironische is: we praten nu eigenlijk beter dan ooit, we voeren de gesprekken die we vroeger niet voerden. Maar ik denk dat het voornaamste van onze liefde nu eigenlijk is: we accepteren het zoals het is. Ik denk ook niet continu meer dat hij een loopje met me neemt. Nee, dit is gewoon wat wij samen hebben. En dat is goed.

Maar ik denk ook wel eens: als hij nu overlijdt, dan is er niemand

die het weet. Ik zal op zijn begrafenis zijn, als zijn ex, als de moeder van zijn kinderen. Niemand zal weten dat we nog steeds een grote liefde hadden. Hoe ik mijn leven over tien jaar zie? Ik weet het eigenlijk niet. Soms hoop ik dat er vanzelf een oplossing komt. Dat ik een andere man tegen het lijf loop, op wie ik heel erg verliefd word. Aan de andere kant moet ik er niet aan denken dat er dan geen plek meer voor Bart is in mijn leven.

Ik vind het heel erg dat het zo gelopen is. Als Bart niet was vreemdgegaan, waren we heel gelukkig geweest samen. Vooral voor de kinderen vind ik dat vreselijk. Extra wrang is dat Bart de scheiding nu ook een

totaal zinloze actie vindt. Hij zegt ook wel eens: zal ik anders maar terugkomen? Maar daar wil ik – puur uit zelfbehoud – niet eens over nadenken. Ik ben en blijf natuurlijk toch een bedrogen vrouw. Ik wil ervoor waken dat ik opnieuw zo gekwetst word. Daarom zal ik nooit voor onze relatie strijden. Een groot gedeelte van mij houdt van een groot gedeelte van Bart. Maar niet van alles van hem. Ik zou altijd bang zijn dat het weer mis zou gaan. Daar ga ik mijn leven niet voor op het spel zetten. Maar helemaal loslaten wil ik hem ook niet – dat kán ik niet. We zijn zo vergroeid met elkaar. ■

'OPEENS
STONDEN WE
TE ZOENEN.
IK BEN
WEGGELOPEN,
IK WAS TOTAAL
IN DE WAR'